

Nebezpečný rozmach genderové politiky

Studie Stephenha Baskervilla

Máme za sebou čtyři desetiletí nejtroufalejšího sociálního experimentu, který se kdy uskutečnil v západních demokraciích. Teď už jasně vidíme plný dopad toho, co bylo známo pod smělym označením: „osvobození žen“.

Oba politické směry – jak levice, tak pravice – se tiše shodly na tom, že omezí úvahy o emancipaci žen na několik neškodných polemik jako: diskriminace v zaměstnání, rozdíly v platech nebo pozitivní diskriminace. Snad jen téma umělého přerušení těhotenství mohlo mít hloubku, ale uvízlo ve slepé uličce.

Z hlubin politického radaru se mezitím vynořily skutečné důsledky tohoto experimentu: masivní restrukturalizace společenského uspořádání, demografické trendy, které ohrožují samotné přežití západní civilizace a (patrně nejnenápadnější) exponenciální vzrůst rozsahu a moci státu, který je čím dál byrokratičtější a panovačtější.

Feminismus se pasoval na předvoj levice a posunul témata politických projevů od ekonomických a rasových do sociální a ve stále rostoucí míře genderové oblasti.

Socialistický výpad proti majetku a podnikání vzal na sebe podobu sociálního a genderového útoku na rodinu, sňatek a maskulinitu.

Vznikl tak mezník zcela nového druhu politiky, té nejosobnější a tedy i potenciálně nejvíce totalitní, která tu kdy byla: politiky soukromého života a genderových vztahů.

Od feminismu k lesbismu

Genderová politika je jak feministická, tak i homosexuální; není žádná výraznější linie, která by je oddělovala. Feminismus představuje zjevnější politickou doktrínu. Až donedávna šlo gayům hlavně o to, aby je společnost nechala na pokoji; tím získali širší sympatie.

Mnoho homosexuálů, zejména mužů, zřejmě nepřemýšlí o své sexualitě vědomě v politických souvislostech. Přesto může být homosexualita sama o sobě politickým vyjádřením, a to zejména lesbismus, který pro mnohé představuje osobní dimenzi feministické ideologie.

„*Feminismus je teorie, lesbismus je praxe*,“ řečeno slovy připisovanými Ti-Grace Atkinsonové. Pro mnoho našich dnešních feministek je lesbismus mnohem víc než jen sexuální orientace nebo preference. Je to (jak se učí studenti na mnoha

univerzitách) „ideologický, politický a filozofický nástroj k osvobození všech žen z heterosexuální tyranie.“¹

Pro genderové aktivisty není pohlaví, sex nebo sexuální orientace soukromou, ale politickou záležitostí. Připomeňme definici politiky od Henryho Adamse jako „systematické organizování nenávisti“. Netřeba velké představivosti, abychom viděli, že tato rebelie proti sexuální „tyranii“ zpolitizovala a transformovala sex, tedy akt, jehož vyšší sublimaci spojujeme s láskou, v něco, co se může jevit jako čistý extrakt nenávisti.

Lidské soukromí v ohrožení

Žádná ideologie nebyla nikdy postavena na sexu. Její nebyvalá síla je stejně zřejmá jako skrytá. Zpolitizování sexu a sexuálních vztahů proniká do lidské psychiky mnohem hlouběji a podstatněji než všechny ideologie, které kdy byly napadány radikálními ideology v minulosti. Uvolňuje energii, rozpoutává emoce, rozbíjí vztahy a instituce. Schopnost feministické ideologie vniknout do soukromé sféry života nemá obdoby ani v byrokratických diktátorstvích minulého století a je proto horší než ony.

„Radikální feminismus je to nejdestruktivnější a nejfanatičtější hnutí, které jsme zdědili z 60. let,“ píše Robert Bork. „Je to revoluční, nikoliv reformní hnutí, a má úspěch. Je totalitární svým duchem, je hluboce antagonistické k tradiční západní kultuře a usiluje o úplnou restrukturalizaci společnosti, morálky a lidské povahy.“²

Pomalým, ale rafinovaným útokem vpřed!

Odpověď na otázku, jak dochází k realizaci feministického scénáře, není jednoduchá. Politická kultura se ocitla v tak důkladném feministickém sevření, že jeho destabilizující prvky zůstávají často nepovšimnuty i jeho nejtvrďšími kritiky. Genderová politika má mnoho zastánců, ale jen málo kritiků. Je spíše zlehčována jako prostě jedna z variant levičáctví, jako například socialismus a rasový nacionalismus. Její význam a síla jsou ale mnohem větší.

Je nejkomplexnější a nejrafinovanější politickou ideologií dneška. Na jedné straně jako by se už vyčerpala a neměla co nabídnout. Mnozí se domnívají, že jako politická síla je „feminismus mrtev“ a že už žijeme v „postfeministickém“ věku.

Současně se ale také stalo, že se feministické hypotézy už dávno nekrčí na okraji politického zájmu. Pronikly do hlavního proudu, bují a sílí, nikým nenapadány a nezpochybňovány jak na levici, tak ve středu či dokonce v pravé části politického spektra.

Nebezpečí genderové politiky nespočívá v absurdních tvrzeních jejich extremistických protagonistů. Ta už budí jen pramálo respektu. Základní hrozba tkví v ustavičné a vytrvalé erozi sociální soudržnosti, občanských svobod a především soukromí.

1 Rene Denfeld, *The New Victorians*. New York: Simon and Schuster, 1995, p. 45.

2 Robert Bork, *Slouching Towards Gomorrah: Modern Liberalism and American Decline*. New York: Regan-Books, 1996, p. 193.

Učily se od marxistů

Genderová ideologie zpolitizovala osobní život. Všechny nás nakazila, aniž bychom si to uvědomovali (jsme imunní proti uvědomění si tohoto vlivu). Nebezpečí feminismu tkví nejen v malém množství kritiků, ale i v jejich soudržnosti. Feminismus víc než kterékoliv jiné politické hnutí neutralizuje a v přeneseném slova smyslu kastruje své odpůrce. Mnoho autorů si všimlo podobnosti mezi feminismem a marxismem, ale jen málo z nich rozpoznalo, jak ten první dokonale využil logiku socialismu a její agresivní potenciál.

„Hnutí za osvobození žen možná není nejextrémnější, ale určitě je nejvlivnější neomarxistické hnutí v Americe. Má stejný dopad na americké domovy, jako měl komunismus na ruskou ekonomiku, přičemž většina škod je nevratná,“ píše Ruth Wisseová z Harvardské univerzity.

Hnutí definovalo vztahy mezi muži a ženami v pojmech moci a soupeření místo toho, aby použilo pojmy vzájemná výhodnost a spolupráce. Tím toto hnutí rozcupovalo nejzákladnější a nejkřehčí vazbu v lidské společnosti: rodinnou jednotku, ze které všechny ostatní sociální instituce čerpají svoji sílu.³

Rodina jako majetek státu

Zpolitizování sexu a pohlaví znamenalo pro logiku třídního konfliktu velký skok kupředu. Obvinění z „útlaku“ není zaměřeno na široké, neosobní sociální třídy, nýbrž na nejnítějnější osobní vztahy. Utlačovatelem není podnikatelská třída či podnikatel, ale manžel (nebo „důvěrný přítel“), otec či dokonce i syn. Ve jménu utlačovaných tak všemocný stát znárodňuje – po socialistickém vzoru – soukromí rodiny. Poslední útočiště jedince před státní mocí přestalo být vedlejším poškozeným a stalo se hlavním terčem.

Nebezpečí tedy nespočívá v útoku na svobodu obecně (což je hrozba tradičních tyraní), ale specificky ve výpadu proti soukromému, zejména rodinnému životu (který tradiční diktátorské režimy obyčejně opomíjejí).

„Radikální feminismus je totalitní, protože upírá jedinci právo na soukromí; každá myšlenka a jednání je veřejné, a tedy politické,“ píše Bork. *„Strana nebo hnutí si vyhrazuje právo na kontrolu každého aspektu života.“*⁴

Tohoto nepřátelství k soukromí jedince si všímá také Daphne Pataiová. *„Dnešní feminismus stírá hranice mezi veřejným a soukromým, a tím píše novou kapitolu zvrácené tradice špehování, kontroly a nesvobody,“* konstatuje Pataiová. *„Každé gesto jednotlivce, každá jeho myšlenka jsou vystaveny hodnocení jeho spoluobčanů.“*⁵

Útok na soukromí je mimořádně nebezpečný i proto, že mnoho konzervativců,

3 Quoted in Arnold Beichman, „Undercurrents in the Conservative Tide,“ *Washington Times*, 11 February 1997, p. A17.

4 Bork, *Slouching*, p. 201.

5 Daphne Patai, *Heterophobia: Sexual Harassment and the Future of Feminism*. Lanham, Maryland: Rowman and Littlefield, 1998, p. 199.

kteří by jinak feminismus kritizovali, dnes už nepřikládá hodnotě soukromí a občanských svobod takový význam. Je to až destruktivně ironické, protože si tyto termíny už přivlastnily feministky, když je dokázaly využít jako ospravedlnění potratu, jak předvedly například v soudním sporu Roe v. Wade. To vedlo konzervativce (kteří svého času bedlivě střežili hradby soukromého života) k tomu, že toto pole vyklidili. Mnoho konzervativců zapudilo tyto hodnoty také proto, že se staly záminkou, pod kterou jsou zločinci zprošťováni viny. Tím byl ponechán monopol strážců Listiny práv a svobod levici.

Viníci často zůstávají nepotrestáni, ale to se děje částečně proto, že místo nich bývají usvědčeni nevinní. Brzy uvidíme, že hlavní politickou silou, která dnes určuje, kdo patří za mříže, ať je vinen či nevinen, je zpolitizovaná sexualita.

Zalíbení v totalitních praktikách

„*Revoluce jsou vůči soukromí velmi tvrdé*,“ poznamenává přední sociolog revolučních hnutí.⁶ Všechny totalitní režimy 20. století pronikaly občanům do života, politizovaly jejich soukromí a ničily jejich rodiny.⁷ Žádný z nich však obvykle neměl destrukci rodinného života jako svůj explicitní cíl. Genderová politika se v kontrastu s dřívějšími totalitami zaměřuje specificky na soukromí a jde jí zejména o rodinné soukromí. Politický teoretik Carol Pateman připouští, že „*rozštěpení veřejného a soukromého ... je podstatou feministického hnutí*“ a dvě prominentní feministky se jízlivě posmívají „*ideologii rodiny jako bašty soukromí*“.⁸

Základní princip feminismu – že „osobní je politické“ – je tak výrazně totalitní, že ho historik Eugene Genovese (sám dřívější marxista) označil za „stalinistický“.⁹

A znovu: tento potenciál je teoretický. Jen málokdo si ale uvědomuje, do jaké míry byl tento potenciál využitý. „*Radikální feministky určitě mrzelo, že neměly tak velký vliv jako stát a jeho mechanismy, aby si vynutily kontrolu nad myšlenkami a chováním lidí*,“ zamýšlí se Bork. „*Tak jako tak, feminismus svůj vliv v soukromých a veřejných institucích získává postupně, trpělivě a krok za krokem*.“¹⁰ V současné době ho už má.

Feministická vítězství

Triumfu feminismu nebylo dosaženo jeho extrémními ideology. Stejně jako stalinismus zdědil metody a praktiky carského absolutismu a ruského nacionalismu, vítězná fáze nové feministické a homosexuální politiky přišla jako důsledek ná-

6 Crane Brinton, *Anatomy of Revolution*. New York: Vintage, 1965, p. 181.

7 Allan Carlson, „Standing For Liberty: Marriage, Virtue, and the Political State“, lecture delivered at the Family Research Council, Washington, D.C., 16 June 2004. I am grateful to Dr. Carlson for a copy of this lecture.

8 Carol Pateman, „Feminist Critiques of the Public/Private Dichotomy“, in Stanley Benn and Gerald Gaus (eds.), *Private and Public in Social Life* (London: Croom Helm, 1983); Chow and Berheide, *Women, the Family, and Policy*, p. 18.

9 Interview in *National Review*, 24 February 1997, pp. 55(3).

10 Bork, *Slouching*, p. 201.

tlaků, příkazování a politizování těch hodnot, kterých se feminismus dříve zřekl: mateřství, manželství, rodiny, církve, státu.

Feministický útok na manželství a rodinu z raného období je už většinou zapomenut nebo smeten pod stůl. „*Nemůžeme odstranit nerovnosti mezi muži a ženami do té doby, než zrušíme manželství*“, napsala v r. 1970 editorka časopisu *Ms.* Robina Morganová ve své knize *Sisterhood is Powerful*.¹¹

I Sheila Croninová, předsedkyně National Organization for Women, řekla, že „*Svobodu pro ženy nelze docílit bez zrušení manželství*.“¹² Linda Gordonová rozpracovala téma ve známém článku uveřejněném v roce 1969 v časopise *WOMEN: A Journal of Liberation*. „*Nukleární rodina musí být zničena*“, kde prohlásila: „*Rozpad rodin se stal revolučním procesem ... Rodiny podporovaly útlak tím, že separovaly jedince do malých, izolovaných jednotek, které se nemohly spojit, aby bojovaly za společné zájmy ... Rodiny umožňují supervykořisťování žen tím, že je vedou k tomu, aby pohlížely na svou práci mimo domov jako na něco okrajového vůči jejich „opravdové“ roli ... Ženy by si neměly odpírat žádnou z životních příležitostí kvůli výlučné odpovědnosti vůči svým dětem ...*

Rodiny se nakonec rozpadnou jen tehdy, když revoluční sociální a ekonomické organizace umožní, aby lidské potřeby lásky a bezpečí byly uspokojovány, aniž by lidé kdy byli nuceni k dělbě práce či jiných externích rolí.“¹³

Takové výroky bývají často odmítány jako extrémistické žvásty, ale pohled na dnešní situaci v manželstvích a rodinách ukazuje, že je to přesně to, čeho feministky dosáhly.

Podařilo se to však způsoby mnohem skrytějšími, než by tyto výroky naznačovaly. Germaine Greerová ve svém známém proslavu naléhala na ženy, aby se odmítaly vdávat, ale touto strategií ničeho nedocílila.¹⁴ Feministky manželství zničily tím, že v něm participovaly.

Homosexuálové feministkám v patách

Příkladu feministického vedení následují homosexuální aktivisté. Ti nejextrémnější odmítají instituci manželství úplně a ponechávají ho na pokoji. Pak jsou tu „umírnění“, kteří doufají, že změní instituci manželství podle svých představ, a to tak, že ji podkopávají. Homosexuální manželství však dnes není tou největší hrozbou pro instituci manželství, a právě proto toto téma vyvolalo tak hlasitý nesouhlas.

Skutečně nebezpečné trendy jsou skryté a vyvolávají jen malý odpor; některé z nich se rozšířily dokonce i díky konzervativcům. Feminismus ve svém nejranějším, ideologicky čistém stupni vyžadoval „rovnost“ a „práva“. Dnes, kdy jsou ideologičtí puristé odsunuti na okraj, feminismus se vtírá, lichotí a hledá svoji cestu

11 New York: Random House, 1970, p. 537.

12 Quoted in Patrick Buchanan, *The Death of the West*. New York: St. Martin's Press, p. 41.

13 „Functions of the Family,“ *WOMEN: A Journal of Liberation*. Fall, 1969.

14 *The Female Eunuch*. New York: McGraw-Hill, 1971, p. 317.

do středního proudu a konzervativní kultury tím, že si přivlastňuje tradiční morálku včetně samotných femininních „stereotypů“, proti nimž původně vystupoval. Současná feministická kampaň si přivlastnila mateřství a cynicky a pokrytecky zneužívá tradiční morálku a sentiment neinformovaných konzervativců.

Ve jménu mateřství

Feministky, jako je Ann Crittendenová, se naučily velebit mateřství, což jim umožňuje tvářit se jako oběti a získat sympatie široké veřejnosti a dokonce i konzervativců. Pod praporem mateřství ponechávají feministky patriarchátu jen málo argumentů k obraně.

Feministky ovšem mateřství nehájí, ony jej politizují. „*Feministky ... si přeji důkladně a úplně zpolitizovat poslední baštu soukromí v naší společnosti: rodinu,*“ píše Wendy McElroyová. „*Chtějí odříznout mateřství od jeho tradičních a právových spojitostí a učinit je tématem liberální levice pod heslem ,Matky jsou oběti.*“ Tento klam je skrytý, avšak reálný. Mateřství už není soukromou záležitostí, ale hlásí se o politickou moc a snaží se tak poštvat represivní státní aparát proti těm, kteří jsou označeni jako utlačovatelé matek.

Feminizace širokého spektra témat, která nemají žádné zřejmé spojení se sexualitou, v současné době kulminuje v to, co jedny noviny nazvaly „radikalizací amerických matek“. Někteří komentátoři poukazují na to, že celá agenda se v USA posouvá k „politice mateřství“.¹⁵

Je to nejen organizace Code Pink, která se postavila proti válce v Iráku; mnohem skrytější cíle mají organizace Million Mom March (kriminalizující držení střelné zbraně) a úplně nedávno militantní organizace Moms Rising – to jsou všechno variace na stejné téma.

Tyto ženy mávají praporem rodiny pod záminkou „*nasranosti*“ (jak tento stav nazývá Naomi) jen proto, aby mohly dělat „*tvrdou politiku*“, jak říká McElroyová.

Veřejnost je tak pokoutně manipulována do přesvědčení, že feministky jsou bojnicemi za tradiční mateřství a rodinu. Jejich skutečný program je učinit ženy závislé na státu. Crittendenová neviní feminismus, nýbrž kapitalismus, a požaduje, aby vláda ohodnotila mateřství tak, aby ženy nebyly závislé na svých manželech.¹⁶

Tento trik má úspěch, protože mateřství je a vždy bylo jednoduchý prostředek k získání výhod. Kniha Crittendenové z roku 2002 s názvem *Cena mateřství: proč je nejdůležitější práce na světě nejméně hodnocena* je sama o sobě eskamotérským kouskem.

15 Viv Groskop, „The Mother of All Battles“, *The Guardian*, 7 March 2007 (<http://www.guardian.co.uk/g2/story/0,,2027979,00.html>).

16 Wendy McElroy, „Feminists Claim Motherhood as Liberal Cause“, *Foxnews.com*, 21 May 2002 (<http://www.wendymcelroy.com/ifeeminists/2002/0521.html>).

Kdo jiný může ubližovat matkám než muži

Pokud někdo snižoval hodnotu mateřství, byly to samozřejmě feministky. Suzan Douglasová a Meredith Michaelsová doložily vlastním knižním titulem přesně opačný postoj: *Mateřský mýtus: idealizace mateřství a jak jí bylo oslabeno postavení žen*.

I když zastávají protichůdná stanoviska, tyto autorky sdílejí společné přesvědčení, že matky jsou čimsi utiskované. Oba knižní tituly výstižně dokazují feministické odhodlání klasifikovat vše, co se vztahuje specificky k ženám, jako „útlak“ a osvětluje feministické stížnosti jako strategii k dosažení toho, co samy nazývají „zmocnit se všeho“ bez ohledu na vnitřní konzistenci požadavků nebo jejich logiku.

To ukazuje na významný rys, který feminismus sdílí se všemi radikálními ideologiemi, a dotáhl ho mnohem dál: schopnost rozšiřovat vlastní moc a moc státu tím, že vytvoří problémy, na které si pak stěžuje. „*Matky nemají ve společnosti dostatečný respekt*“, parafrázuje McElroyová Crittendenovou, „*jako kdyby za to mohl feminismus*“.

Tato metoda má úspěch, neboť politizuje soukromí a cynicky zneužívá přirozenou sympatii společnosti vůči ženám. Výkřiky liberálního feminismu ze starších „bítev“ proti tradičním genderovým rolím nebo o prosazování rovných platů ustoupily „feminismu obětí“, podle něhož jsou ženy oběťmi ze své podstaty.

Manévr to byl takřka nepostřehnutelný, ale klíčový. Jako oběť lze vydírat své okolí efektivněji, než jak by tomu bylo v případě zavržení tradičních ženských slabostí, které vždy byly a jsou základním důvodem pro privilegia: mateřství, děti, domov a rodinný život, sex.

Feministky tyto slabé stránky přeměnily v požadavky na státní intervenci tím, že se definují jako oběti nikoli neosobní „společnosti“, nýbrž jako oběti nově objevených či redefinovaných „zločinů“, v jejichž rámci mohou být oběťmi jen ženy a pouze muži mohou být pachatelé: znásilnění, sexuální obtěžování, domácí násilí, zneužití dětí, neplacení výživného (plus menší, vágnější přečiny, jako je „agresivní jízda autem“).

Tyto nové trestné činy politizují přesně ty oblasti života, které se obvykle snažíme ochránit před politikou a soupeřením o mocenské postavení: domov, rodinu, děti – a justiční trestní systém. Mají úspěch, protože využívají přirozeného přání mužů chránit ženy a zaopatřovat je. (Ale i homosexuálové se toho účastní – řídí se feministickými směrnicemi a požadují zavedení zákonů o „zločinech nenávisti“ (hate crimes), které by podobně politizovaly justiční trestní systém.)

Toho všeho se ženy bojí. Ironicky jsou to také podněty pro mužskou rytířskost – zachránit pannu v těžké situaci, projevit mužství (což je stále se objevující téma v konzervativní literatuře) vytvářením příležitostí pro souboje s jinými muži. Na rozdíl od tradiční rytířskosti (a v kontrastu k ní) tato nová rytířskost není povinná a nevyžaduje riziko, odvahu nebo sebeobětování.

Veřejnost ti pomůže...

Rytířskost požadovaná feministkami je byrokratická, vykonávaná úředníky buď s profesionálními, nebo s finančními zájmy. Je to zpolitizované ochránářství, prováděné nikoli jednotlivými muži, nýbrž kádry vybavené státní mocí, jako je policie a neuniformovaní funkcionáři z pomocných policejních sborů.

Je to zřejmé z kampaně za „práva obětí“. Ta začala snahou konzervativců zajistit efektivnější pomoc obětem zločinu, převážně jako reakce na snahy liberálů snižovat tresty. Komise Oběti zločinů, ustavená prezidentem R. Reaganem v r. 1982, vedla ke vzniku Odboru pro oběti zločinu na Ministerstvu spravedlnosti Spojených států. Letmý pohled na webovou stránku odhalí, že kampaně se chopily feministky až většina „zločinů“ byla předefinována ve feministických termínech: „oběti“ jsou hlavně ženy, „pachatelé“ jsou většinou muži a „zločiny“ mají většinou politický charakter.¹⁷

Politizaci justice lze vidět např. ve změně definice znásilnění a v explozi falešných obvinění ze znásilnění. Catherine Mackinnonová, která se ptá, „*zda má pojem ‚souhlas k souloži‘ vůbec nějaký smysl*“ a která opakovaně uvádí, že všechny heterosexuální soulože jsou vlastně znásilněním, je podobně vysoce postavenou a vlivnou osobou jako mnoho dalších teoretiků práva z právnických škol ve Spojených státech, majících vliv i na vlády jednotlivých států v Kanadě.

„*Každý poctivý a již zkušený vyšetřovatel sexuálních trestných činů nám dosvědčí, že znásilnění je jedním z nejčastěji falešně hlášených trestných činů,*“ říká Craig Silverman, bývalý prokurátor v Coloradu, známý svým horlivým pronásledováním domnělých pachatelů znásilnění.¹⁸

Sociolog Eugene Kanin z Purdue University zjistil, že během devítiletého období bylo 41 % případů znásilnění úředně prohlášeno za falešné, když „*stěžovatelky nakonec přiznaly, že k žádnému znásilnění nedošlo, že obvinění bylo tedy křivé a nemělo tedy dojít ani k trestu*“.

Neodvolaná oznámení znamenají, že procento křivých obvinění je ve skutečnosti téměř jistě vyšší. Sociolog Kanin uzavírá, že „*tato křivá obvinění mají tři hlavní funkce pro stěžovatele: alibi, snahu se pomstít a získat soucit a pozornost*.“¹⁹

Centrum přípravy pro vojenskou službu doplňuje další možné motivace: „*Křivá obvinění byla také podána pro peníze od celebrity, za účelem získat výhradní péči na dítě v rozvodových případech a dokonce vyhnout se vojenskému nasazení do válečných oblastí*.“²⁰

Takřka denně jsme svědky, jak jsou muži propouštěni z vězení (poté, co tam strávili desítky let), neboť testování DNA ukázalo, že byli usvědčeni neprávem.

17 A progressive scholar confirms this. Marie Gottschalk, *The Prison and the Gallows: The Politics of Mass Incarceration in America*. Cambridge, 2006, chs. 5-6.

18 Quoted in Stuart Taylor and K. C. Johnson, *Until Proven Innocent: Political Correctness and the Shames Injustices of the Duke Lacrosse Rape Case*. New York: Thomas Dunne, 2007, p. 375.

19 Eugene J. Kanin, „False Rape Allegations“, *Archives of Sexual Behavior*, vol. 23, no. 1 (1994), pp. 1-2.

20 Sex, Lies, and Rapes, internet site of the Center for Military Readiness (online: <http://www.cmrlink.org/social.asp?docID=276>, accessed 5 August 2008).

A to jsou ti šťastnější. I když testy DNA pomohly snížit počet chyb, korupce v tzv. *rape industry* (výdělečný průmysl, postavený na trestném činu znásilnění) je tak systematická, že – jak ukazuje případ z posledního roku na Duke University – nepochybnitelné důkazy o nevině nejsou žádnou překážkou ve stíhání a usvědčení.

Jsou důkazy, že feministické pracovnice ve forenzních laboratořích falzifikují lékařské nálezy, aby bylo možné obvinít muže, o nichž vědí, že jsou neviní.²¹ Přesto neproběhlo žádné systematické vyšetřování ani médií, ani aktivisty za občanskou svobodu s cílem zjistit, proč je tak mnoho neviných občanů pravidelně uvězněno na základě zfalšovaných obvinění a důkazů.

Snaha o zproštění viny hráčů lakrosu z Duke z vykonstruovaných obvinění vyústila v několik pokusů určit, jak rozšířená je tato podvodná spravedlnost mezi těmi, kteří nejsou bohatí nebo neměli to štěstí, aby na sebe soustředili pozornost médií.²²

I konzervativní kritici se pečlivě vyhnuli přiznání role feminismu v obviněních na Duke Univerzitě. Místo toho se soustředili na rasový problém, který byl v daném případě okrajový, ale jako objekt kritiky mnohem bezpečnější.

Je jen málo důkazů, že by byli běloši systematicky uvěžňováni na základě křivých nařčení z nespáchaných zločinů na černoších. To je však přesně to, co se děje mužům, bílým i černým, obviněným z nějakého druhu „sexuálního“ trestného činu, který je feministkami překlasifikován do politické agendy.

Útlak a superiorita

„*Mocenské postavení je alfou a omegou současného komunismu*,“ napsal Milovan Djilas během represí v roce 1950. „*Ideje, filozofické principy a morální ohledy ... to vše lze změnit a obětovat. Avšak nikoliv moc.*“²³

Něco podobného lze říci o dnešním feminismu, ideologii, která nemá pevné principy, zato je obdařena schopností rozvíjet nekonečné diskuse o své „skutečné povaze“. Někdy jsou všechny genderové rozdíly sociálními konstrukcemi; jindy se dozvídáme, že ženy mají zvláštní „potřeby“.

Ženy jsou prý genderovými rolemi utlačovány, ale stejné role jim umožňují činit si nárok na morální nadřazenost, podle níž jsou ženy více „pečující“ a více „soucíť“. Muži a ženy musí soutěžit za úplně stejných podmínek s výjimkou případů, v nichž je třeba muže vyloučit, aby ženy mohly vyhrát.

Otcové se mají na péči o děti podílet stejně, ale svěřením dítěte do péče (které je prováděno mocenským postavením a penězi) musí vždy směřovat k matkám.

Alison Jaggárová, autorka knihy *Život s nesrovnalostmi (Living with Contradictions)* bez uzardění tvrdí, že feministky mají trvat na tom, aby to měly obojí. „*Femi-*

21 The Innocent Project website, <http://www.innocenceproject.org/news/Blog-Search.php?check=true&tag=59>, includes rape cases but does not focus on them.

22 An exception is Taylor and Johnson, *Until Proven Innocent*.

23 Milovan Djilas, *The New Class*. New York: Praeger, 1958, p. 170.

nistky by se měly chopit obou pólů tohoto dilematu,“ píše. „Měly by užívat rétoriku o rovnosti v situacích, které škodí jejich zájmům, ať už je s nimi nakládáno buď jinak, nebo stejně jako s muži.“²⁴ Její slova mnohé odhalují.

Tato „rétorika o rovnosti“ je ale opravdu jen tím, co se za rétoriku prohlašuje. Je to podobné jako v dětské říkance Humpty Dumpty²⁵. Slova jako „rovnost“ mění svůj význam podle toho, jak se to právě hodí. Pouze „zájem“ přetrvává.

Jaggarová přiznává, že feminismus povstal z principu moci; nejde o ženy obecně, ale o upevnění vlivu těch, kteří tvrdí, že mluví ve jméno většiny. Prasklo to s módním eufemismem, který měl zakrýt podstatu: „empowerment“ (posílení).

Jak získat víc moci?

Posun od liberálních požadavků na „rovnost pohlaví“ k nárokům na pozitivně nadřazenou politiku, charakterizovanou větší „péčí“ „vnímavostí“, než je v tradiční mužské mocenské politice, měl dalekosáhlý dopad. Co mohlo vypadat jako rozumný kompromis tradičních mužských a ženských rolí, bylo ve skutečnosti jen malou obětí ideologické čistotě, výměnou za více moci.

Politická teoretička Kathy Fergusonová předvídá svět, v němž bude dosavadní, muži ovládaná politika nahrazena femininní politikou s posilováním postavení žen. Představitelé mužské moci budou nahrazeni quasi-platónskými ženskými „pečovatelkami“, jejichž nárok na vedoucí postavení bude dán jejich soucitem s ostatními.

Zbývá jen vyřešit, kdo bude v této feministické utopii pečovat o potřeby těchto svatých duší. „Pro feministickou komunitu pak lze platónskou otázku: kdo bude hlídat strážce? parafrázovat na: kdo bude pečovat o pečovatele?“²⁶

Profesorka Fergusonová by byla méně vizionářská, ale důvtipnější, kdyby se ptala: „kdo bude hlídat pečovatele?“ Její sen o vládě syndikátu pečovatelek se totiž stal realitou a pečovatelky se chovají jako smyslů zbavené.

„Pečovatelky podávají opuštěným dětem nadměrné dávky léků,“ hlásá titulek na titulní straně v Los Angeles Times. Děti jsou pod státní ochranou v kalifornských skupinových útulcích a dětských domovech krmeny silnými psychiatrickými léky, aby zůstaly poslušné a tvárné vůči svým přepracovaným pečovatelkám.²⁷

Zpolitizované ženství

To vše ukazuje na feminismus, který je nejvíce institucionalizovaný a destruktivní: nejde o eliminaci genderových rolí, což feminismus nikdy neudělal a nikdy udělat

24 Alison Jaggar, „Sexual Difference and Sexual Equality“, in *Theoretical Perspectives on Sexual Difference*, ed. Deborah L. Rhode. New Haven: Yale University Press, 1990, pp. 239–254.

25 Postava v anglické dětské říkance, která spadla se zdi, rozbila se a již se nedala spravit (pan Vajíčko). Přeneseně něco nenapravitelně rozbitého.

26 Kathy E. Ferguson, „Male-Ordered Politics: Feminism and Political Science“, in Terrence Ball, ed., *Idioms of Inquiry*. Albany: SUNY, 1987, p. 222.

27 *Los Angeles Times*, 17 May 1998.

nemůže, nýbrž o politizování ženství. Feministické elity se už sice chopily tradičních mužských povolání, ale mnohem více žen pracuje ve funkcích, rozšiřujících jejich domácí role, které jim lépe vyhovují.

Místo toho, aby se staraly o vlastní děti v rodině, začaly ženy pracovat v nových profesích, kde se starají o děti jiných lidí, ve veřejné ekonomice: ve školkách, předškolních výchovách a „sociálních službách“. Výchova dětí se tak přesunula ze soukromě-rodinného prostředí do

veřejně komunální a zdanitelné oblasti; rozšiřuje se tak daňová základna a s ní velikost a moc státu, což ve svém důsledku snižuje příjmy mužů.

Politická třída placená z těchto daní se záhy chopila moci v těchto byrokraciích veřejného vzdělání a sociálních služeb, kde dohlíží na jiné ženy, starající se o děti dalších lidí, což dále rozšiřuje vliv státu v oblastech, které dříve patřily do soukromého života.

Tento trend, založený na snu o veřejné sféře, která je díky feminismu starostlivější, je nejen naivní, ale i nebezpečně utopický. Jak totiž feministky správně zdůrazňují, ženské role byly tradičně v soukromé sféře.

Zpolitizování ženství tak znamenalo zpolitizování a zbyrokratizování soukromého života. „Totalitní“ potenciál, postřehnutý Borkem a jinými autory, je tak uváděn do praxe způsobem, který byl obtížně zachytitelný i pro ně. Nebezpečí termínu „zpolitizování ženství“ spočívá v tom, že jeho častým používáním se staneme imunní vůči rozpoznání jeho podstaty. Hlavním rysem totality je byrokratická diktatura, vyprodukovaná například marxismem-leninismem.

Spory o rovných platech a pozitivní diskriminaci pouze odváděly pozornost od masivního feministického vpádu do skryté říše byrokracie. Tam se feminismus neseťkal s žádným odporem, dokonce ani nevzbudil žádnou pozornost. Levice obecně a feminismus především (jako v Djilasově „nové třídě“ aparátčků) dnes nebudují tyranii, ale byrokratickou tyranii. Tyranii, kterou žádný jedinec nikdy vědomě neplánoval a ani ji nemůže zastavit.

Feminismus soustředil své mocenské kalkulace do nejsoukromějších oblastí života, aniž by otupil ostří své mocenské politiky. Rodinný život podřídil rostoucí politické a byrokratické kontrole. Narušil strukturu rodiny pomocí dvou souběžných procesů, jejichž přímé spojení s feminismem je jen stěží postřehnutelné: oslabení rodičů a zpolitizování dětí.

Veřejné školství oddělilo děti od rodičů

Nejnápadnější příklad, na který upozorňuje Bork a jiní autoři, kde opět nestály v cestě žádné překážky, je ve školské politice. Veřejné školy se staly triumfem socialismu a postupného přebírání rodičovských rolí státem v rámci liberálních demokracií. Ideologické základy veřejného vzdělání, snižujícího rodičovskou autoritu

a přesunujícího ji směrem ke státu, popisují slova politicky orientovaného vědce: „*Dáváme dětem ve jménu spravedlnosti možnost volby, jak řídit vlastní život, sestavit vlastní žebříček hodnot, vybrat si a vykonávat povolání, vytvořit nové tradice, jiné než ty, které vyznávali jejich rodiče. Protože to ale dítě samo nedokáže a jeho rodiče mohou nesouhlasit, musí takové možnosti dítěti zajistit stát. Stát se musí postarat o to, aby děti byly vedené k maximální samostatnosti.*“²⁸

Veřejnost si neuvědomovala a neuvědomuje (a dokonce ani odborníci obhajující soukromé školy a domácí vyučování), že školy byly prvním triumfem nikoli sociálního státu, ale *matriarchátu* sociálního státu.

S tímto matriarchátem je spojená ještě další, silnější byrokracie, o níž střední třída dlouho mnoho nevěděla: masivní a stále se rozšiřující podsvětí byrokracie „sociálních služeb.“

Je ironií, že dva levicoví autoři zpozorovali nebezpečí rychleji než většina konzervativců. Dokonce přijali Djilasovu terminologii, když popsali „*novou třídu profesionálů – sociálních pracovníků, terapeutů, zajišťovatelů náhradní péče, právníků opatrovnických soudů, kteří mají právně zaručený zájem v přebírání rodičovských funkcí.*“

„*Jsou-li děti našimi klienty, pak se jejich rodiče mohou snadno stát našimi protivníky,*“ píšou Sylvia Ann Hewlettová a Cornel Westová, „*lidmi, kteří jsou hrozbou, že nám vezmou práci.*“²⁹ Hewlettová a Westová nám zapoměly říct, že tato nová třída je motivována – kromě vlastních zájmů a možnosti byrokratické nadřazenosti – hlavně feministickou ideologií. Toto byrokratické podsvětí odvozuje svoji moc téměř výhradně z existence dětí. Je to svět sociální práce, dětské psychologie, dětského a rodinného poradenství, péče o děti, ochrany dětí, orgánů pro vymáhání výživného a opatrovnických soudů.³⁰

Důležitý úkol: ovládnout sociální služby

Tento svět je ovládán převážně feministickou ideologií. Není to vždy zřejmé, neboť ne všechny zastánkyně matriarchátu studují na Vassarově univerzitě a libují si v nudných debatách na svobodárnách o tom, zda feministky mohou užívat rtěnku.

Co feminismus postrádá v ideologické čistotě, dohání v oblasti donucování. Jeho výkonní pracovníci jsou funkcionáři ne nepodobní policii, mají svoji agendu a více než o ideologickou konzistenci jim jde o politickou moc.

Tyto feministky stvořily a kontrolují rozsáhlý a neproniknutelný průmysl sociálních služeb. Většina novinářů a badatelů ho pokládá za příliš temný na to, aby ho blíže zkoumali. Feministky ovládají federální rozpočet Odboru pro děti a rodiny ve

28 Rob Reich, „Testing the Boundaries of Parental Authority over Education: The Case of Homeschooling“, paper prepared for delivery at the 2001 Annual Meeting of the Americal Political Science Association, San Francisco, 30 August–2 September 2001, p. 33.

29 Sylvia Ann Hewlett and Cornel West, *The War Against Parents: What We Can Do for America's Beleaguered Moms and Dads*, Boston and New York: Houghton Mifflin, 1998, p. 109 (emphasis added).

30 V originálu juvenile and family courts.

výši 47 miliard dolarů, který je ovšem jen částí gargantuovského rozpočtu Ministerstva zdravotnictví a sociální péče ve výši 700 miliard dolarů. Obě instituce jsou příjemci 200miliardového grantového programu („většího než dostávají všechny ostatní federální agentury dohromady“, jak uvádí státní agentura HHS) pro úřady místních „služeb pro občany“ nebo „sociálních služeb“.

Jde zřejmě o největší administrativní aparát, který byl kdy realizován v západním světě, zasahující prakticky do každé domácnosti v zemi. Feministky stvořily a ovládají „oddělení rodinného práva“ asociací advokátů a opatrovnických soudů stejně jako školení policejních odborů. Řídí tyto instituce podle svých představ.

Dominují i v průmyslu forenzní psychoterapie s těsnými vazbami na agentury soudní sociální práce a na veřejné školy. Vedoucí pracovnice v těchto oborech sice nejsou všechny doktrinářskými a nadšenými stoupenkyněmi knih jako *The Feminine Mystique* nebo *The Female Eunuch*, ale když dojde na lámání chleba, vědí, že jejich síla je v tom, že jsou ženami a děti že jsou nejsilnějším zdrojem jejich moci.

Rostoucí politickou moc tohoto byrokratického podsvětí je dnes možné vidět také v nástupu neuniformovaných feministických policejních jednotek: obávané, státem placené „Child Protective Services“ jen zřídka vidí dítě, které není zneužíváno.

Hrůzné veřejné divadlo

Během 80. a 90. let minulého století zasáhla Ameriku a jiné země hysterie zneužívání dětí, která vyústila v devastaci rodin, ohavnou nespravedlnost a zničení mnoha životů. Rodiče byli nespravedlivě oddělováni od svých dětí a vězněni. Ústavní pojistky ochrany osobnosti se „vypnuly“ a média s občanskými aktivisty na to nereagovali a raději se dívali jinak.³¹

Feministické prokurátorky, jako je Nancy Lambová v Severní Karolíně, vznesly veřejná obvinění proti rodičům, které nakonec uvěznily, i když věděly, že rodiče jsou nevinní.

„*Tisk byl ochromen Lambovou,*“ píše William Anderson, „*jejíma blýskavýma očima a krátce zastřiženými vlasy. Lambová mluví „za děti“, jak vidíte, a tisk ji zbožňoval. Tisk vůbec nezajímalo, že vnášela absurdní požadavky a zruinovala životy sedmi lidí i přes všechny jasné důkazy, že jsou nevinní.*“

Podobně jako vlna falešných obvinění ze znásilnění dosáhlo zpolitizované téma zneužívání dětí svého vrcholu za Clintonovy administrativy. „*Od neslavné žaloby Janet Renové na Granta Snowdena na Floridě, případu McMartina v Los Angeles, kauze Wenatchee ve Washingtonu a případu Edenton,*“ píše Anderson, „*vede linie, kterou nelze nazvat jinak než honem na čarodějnice. Sociální pracovnice týraly*

31 *When Child Protection Investigations Harm Children: The Wenatchee Sexual Abuse Cases*, American Civil Liberties Union of Washington (October 1997). See also Dorothy Rabinowitz, *No Crueler Tyrannies: Accusation, False Witness, and other Terrors of our Times*. New York: Wall Street Journal Books, 2003.

*děti tak dlouho, dokud nevyprávěly o zvrhlostech – poté, co předtím popřely, že se takové věci staly.*³²

Násilí pod záminkou ochrany dětí

Během let Clintonovy vlády se ochrana dětí stala záminkou k vojenské operaci, když hlavní prokurátorka Renová zneužila nepodloženou šuškanou o zneužívání dětí, aby ospravedlnila násilný ozbrojený útok proti americkým občanům ve Waco v Texasu, což vedlo ke smrti 24 dětí, které měly být zachráněny.

K militarizaci ochrany dětí došlo nedávno při největším policejním zátahu na děti v americké historii. Akce proběhla v Texasu, kdy policie odebrala polygammím matkám fundamentalistické sekty Ježíše Krista svatých posledních dní téměř 500 dětí bez sebemenšího důkazu o zneužívání.

„Noční nájezd s tanky, účast policejních jednotek určených k potlačování pouličních nepokojů, týmy SWAT, odštělovači a auta plná texaských rangerů a zástupců šerifa – to vše je nová tvář státní ochrany dětí,“ píše právník Gregory Hession v článku *Sociální pracovníci s podporou automatických zbraní*.

Role feministické ideologie zůstala v této kauze médií nepovšimnuta, naplno se však projevila ve stanovisku mluvčí státní agentury. Ta zdůvodnila odnětí dětí *„postojem, zjištěným dokonce i u mladých dívek, které nezávisle na věku vyprávěly, že se provdají a že je pro ně to největší požehnání, které mohou mít, když budou mít děti“*. Jak komentuje Hession, respekt vůči mateřství je trestán jako „zneužití dívek“.³³

Hon na čarodějnice, který byl rozpoután mezi dospělými „terapií vybavených vzpomínek“, je další feministickou inovací, v jejímž rámci se vyrábějí divoké příběhy sexuálních prohrěšků z dětství na základě psychologické teorie.

V knize *Victims of Memory* popisuje Mark Pendergrast, jak podvod s vybavenými vzpomínkami vedl k rozpadu rodin, jak zničil mnohé životy a poslal nevinné rodiče do vězení. Cena, kterou Pendergrast zaplatil za možnost publikace, ale byla, že ustoupil nátlaku a v protikladu k vlastním důkazům uvedl, že tato terapie nebyla vyvolána feminismem.³⁴

Genderová politika a sociální stát

I když se nyní představitelé orgánů zneužívání dětí zaměřují na rodiny ze střední třídy (neboť představují zlatý důl), byrokratická ochrana dětí má svůj původ v sociálním státě. A skutečně – první institucí genderové politiky byl sociální stát. Ten

32 William Anderson, „The Earl of Dook, or the Continuing State of State Justice in North Carolina“, LewRoc-kwell.com, 1 June 2006.

33 Gregory A. Hession, „Whose Children Are They Anyway?“ *New American* (online: http://thenewamerican.com/node/8344#SlideFrame_1, 23 June 2008).

34 Hinesburg, Vermont: Upper Access Books, 1995.

byl tradičně považován za mezník triumfu třídní politiky v rámci liberálních demokracií – stal se úspěchem „sociální demokracie“, která vyrostla a přežila dokonce i v zemích, jako jsou Spojené státy, které se těmto termínům vyhýbají.

Přesto je však z dnešní perspektivy sociální stát první salvou genderové politiky, prvním sociálním experimentem od doby, kdy feministky dostaly volební právo.³⁵

Expanze sociálního státu nebyla zdůvodňována jen pomocí chudým, ale specificky pomocí chudým *dětem*. Děti tak byly postupně oddělovány od rodičů, ačkoli v praxi se spíše identifikovaly s matkami, čím dál častěji samoživitelkami, které prohlašovaly, že jsou jejich ochránkyněmi. Vzrůstající počet azylových domovů pro matky samoživitelky se stal živnou půdou pro feministické výkřiky o „feminizaci chudoby“. Podpora chudých se tak přesunula na podporu feministek.³⁶

Feminizace chudoby však byla podvodem hned zpočátku – šlo o ideologii, nikoli objektivní sociální jev. Je to jen další případ, kdy si ideologie vytváří téma, na něž pak soustředí své stížnosti.

Pomozte těm nešťastným ženám...

Prvotním důvodem zásahů sociálního státu byla pomoc rodinám mužů, kteří přišli o výdělek během ekonomických krizí nebo kteří zahynuli ve válce. Sociální stát se tak rychle stal zřizovatelem azylových domů pro matky samoživitelky a pro děti bez otce. Tím zvětšil právě ten problém, o němž tvrdil, že jeho dopady mírní.

Aby architekti sociálního státu nějak vysvětlili tento kouzelnický kousek, potřebovali důvod – a nakonec ho našli. Je to jeden z neúčinnějších a nejdestruktivnějších klamů, kterým byla zmanipulována důvěřivá veřejnost, která to původně myslela dobře. Klam, který přímo nebo nepřímě ospravedlňoval exponenciální expanzi nejen sociálního státu, ale i rozsah a moc vlády v mnoha jiných oblastech. Jde o podvodné tvrzení, že vláda musí podporovat velké množství žen a dětí, které muži a otcové opustili.³⁷

Náhlym převrácením postavy (podobným, jaké dělali sovětští stalinisté), jednající racionálně, sociální stát degradoval původní hrdiny na bídáky a lumpy. Ti sami pracovití muži, kteří pokládali své životy v imperialistických válkách nebo byli oběťmi bezohledného kapitalismu, údajně začali náhle hanebně prchat před povinnostmi k dětem, které zplodili.

Destruktivní síla tohoto omylu je nezměrná. Když ho přijmete, máte nevyvratitelný důvod k rozšíření výdajů na sociální stát a na úřady vynucující právo. Ženy a děti jsou opouštěny nezodpovědnými muži: který politik si může dovolit vzdorovat takové výzvě?

35 John Lott and Larry Kenny, „How Dramatically Did Women's Suffrage Change the Size and Scope of Government?“ University of Chicago Law School, John M. Olin Law and Economics Working Paper No. 60, pp. 5–6 (emphasis added).

36 Barbara Ehrenreich and Frances Fox Piven, „The Persistence of Poverty. 1: The Feminization of Poverty When the „Family-Wage System“ Breaks Down“, *Dissent*, vol. 31, no. 2 (1984), pp. 162–170.

37 David Blankenhorn, *Fatherless America* (New York: Basic Books, 1995), pp. 1, 22–23.

Pravda je ale jinde. Neexistuje jediný důkaz, že by současná krize dětí bez otců byla způsobena primárně tím, že otcové zavrhnou své děti.³⁸ Je už zcela jasné, že tento mýtus šířily feministické politické programy.

Radši v chudobě než po boku muže

Matky samoživitelky neuvrhli do chudoby muži, kteří je opustili; ony samy si tento životní styl zvolily, protože nabízel přesně tu genderovou svobodu, po které volaly feministky, bez ohledu na následky pro děti. Svobodné matky jsou nejmocnějším a současně i nejdestruktivnějším „úspěchem“ feminismu a před „správným“ publikem se k tomu feministky nejen přiznávají, ale i se tím chlubí.

Svobodné matky z vlastní vůle (Single Mothers By Choice) se touto volbou organizovaně pyšní a kdybychom se jich zeptali, budou tvrdit, že to je přesně to, po čem toužily.

Když přijde řeč na sociální dávky, feministky se o překot hlásí jako zastánkyně práv dětí. Pak už je zřejmé, že za řečnickými exhibicemi je něco jiného než kompenzace toho, že je a jejich děti muži stáhli do chudoby. Tytéž feministické intelektuálky, které popularizovaly termín „feminizace chudoby“, přiznaly, že „*nezávislost, i když ve stísněném a nuzném šatě sociálních dávek,*“ jak píše Barbara Ehrenreichová a její kolegyně, „*stále nabízí více genderové svobody než bohatství získané sňatkem a závislostí na jednom muži.*“³⁹

Mýtus o otcích, opouštějících své děti, umožnil spuštění masivního rozšiřování státní moci emocionálním vydíráním. Byla vyhlášena byrokratická válka proti těm, kteří jsou hlavním nepřítelem feministek, tj. ztělesněním nenáviděného „patriarchátu“: otcům.

Pokud byla hlavním motorem pro vytváření azylových domů pro osamělé matky dobročinnost, vzniku mýtu o opouštění dětí otci se pouze mlčky přihlíželo. Každý věděl, že sociální stát dotoval a rozšiřoval domovy pro osamělé matky, ale nikdo nepátral po důvodu, proč se tak děje. Až do chvíle, než se předmětem sporu staly peníze.

Většina matek „na podpore“, které rodily děti bez otce, nebyla nikdy provdána, takže nemohlo být žádnou dokumentací prokázáno, kdo rozbil „rodinu“. Její klasická podoba v nižších společenských vrstvách tedy začala „vymírat“.

Když se tento fenomén rozšířil do střední třídy (dnes v této sféře nejrychleji přibývá nemanželských dětí), hnacím motorem pro domy pro svobodné matky už nebyla ani tak dobročinnost, jako rozvodovost. Skryté se stalo zjevným: začal otevřený útok na dvě těsně propojené role, které se už vytratily ze společenské vrstvy lidí na sociální podpore, ale které ještě stále kvetly ve střední třídě: otcovství a manželství.

38 Stephen Baskerville, *Taken Into Custody: The War Against Fathers, Marriage, and the Family*. Nashville, Tennessee: Cumberland House, 2007, ch. 1.

39 Barbara Ehrenreich, Elizabeth Hess, and Gloria Jacobs, *Re-Making Love: The Feminization of Sex*. Garden City and New York: Anchor Press/Doubleday, 1986, p. 197.